

[Hjørtlund Christensen]

sig meget glædeligt, at vi er kommet så langt i betragtningerne.

Jeg skal slutte med blot at bemærke, at vi ikke kan støtte det af fremskridtspartiet stillede ændringsforslag og i øvrigt fortsat vil være for en lovgivning på dette område; vi betragter den som en fornuftig køreplan på dette område.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg har bare et enkelt spørgsmål at stille retsforbundet, der udtalte, at det med renten ordner sig jo nok. I forbindelse med ændringsforslaget drøfter vi bl. a. rentehøjden, og jeg ville så forfærdelig gerne have, at retsforbundet gik op og forklarede mig, hvordan en handlende eller en håndværker, der selv skal betale 13 pct. i rente om året, skal klare sig, når han kun må opkræve 11 pct. hos dem, der kommer til at skyldte ham penge. Hvordan havde man tænkt sig, at dette underskud skulle klares af disse mennesker?

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal ganske kort sige, at vi kan ikke stemme for fremskridtspartiets ændringsforslag.

Og så vil jeg godt lige sige til hr. Glistrup, at bemærkningerne omkring de 99 kr. fortæller vel lysende klart, at hr. Glistrup ikke rigtig forstår, hvad 100 kr. kan betyde for nogle mennesker uden for dette hus.

Så vil jeg i øvrigt sige, at det er karakteristisk, at det, der har interesseret mest efter det, der er sagt her fra talerstolen, netop har været, hvilket flertal det er, som gennemfører denne lovgivning. Det er nærmest dér, modstanden ligger, så vidt jeg kan se, og jeg må da sige, at vi glæder os over, at vi kan være med.

Wilhelm (VS):

Nu havde hr. Niels Helveg Petersen nogle tilsyneladende meget principielle betragtninger om aftalefriheden, og jeg vil derfor gerne erindre om, at der tilsyneladende ikke var noget i vejen med principperne, da de radikale forleden dag kunne stemme ikke for diskontoen plus 2 pct., men for diskontoen plus 4 pct. Principperne ligger altså i et eller andet interval på 2 pct.

Det, der får mig til at tage ordet, er for at sige, at vi deltager i det flertal, der stemmer

for regeringens oprindelige forslag, og stemmer altså imod fremskridtspartiets ændringsforslag. Jeg har en lille bemærkning at gøre her. Vi mener at kunne overskue, hvad det her betyder for det område, det faktisk dækker, men der er en masse andre områder med morarenter, som jeg ikke vil påstå at vi kan overskue. I bemærkningerne til fremskridtspartiets ændringsforslag berøres det problem, og der tales om at få en skattelovgivning, der behandler alle morarenter ensartet. Dertil vil jeg i hvert fald godt sige, at vi er interesseret i, at man får kigget på dette ved en senere lejlighed, hvad enten det så er justitsministeren igen, eller det er skatteministeren. Men på det begrænsede område, det her dækker, støtter vi lovforslaget, som det ligger fra regeringens side.

Mølgaard (DR):

Hr. Bernhard Baunsgaard havde et spørgsmål til retsforbundet, som jeg gerne vil besvare. Det var spørgsmålet om, hvordan de næringsdrivende dog skulle klare sig, når der var tale om en morarente af den størrelse, som lovforslaget nu lægger op til.

Der er jo tale om, at de handlende disponerer forretningsmæssigt og lukker for kreditten i de tilfælde, hvor der ikke er mulighed for at tro, at den pågældende vil opfylde aftalen. Det gælder dog stadig væk i det danske samfund, at langt de fleste betaler deres penge til tiden, opfylder deres aftaler ganske uanset straffebestemmelser eller ej.

Så er der to grupper, man kunne spekulere på eventuelt ville udnytte systemet. Den ene gruppe kan man vel betegne som nogle spekulanter i den lave rente og den anden gruppe som sociale tabere. Over for begge disse grupper vil kreditindskrænkninger være det, der er midlet for de næringsdrivende, og de vil vide at benytte sig af dette middel; i intet af tilfældene sker der ulykker i den anledning.

Dette at indskrænke afbetalingshandelen anser vi i retsforbundet oprigtigt talt ikke som noget, der vil skade sociale tabere, og vi er sikre på, at spekulanterne kommer man til livs ad den vej.

Hr. Niels Helveg Petersen ironiserede noget over retsforbundets holdning til aftalefrihed. Jeg vil godt i denne forbindelse sige, at det har aldrig været retsforbundets princip